

petru demetru popescu

alunel și pofta de mâncare

literatură pentru copii

CORECTBooks

PETRU DEMETRU POPESCU

**ALUNEL ȘI POFTA
DE MÎNCARE**

Editura Virtual

2011

ISBN (e):978-606-599-795-0

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

UN EVENIMENT CE TREBUIE SĂRBĂTORIT	1
CĂSUȚA DIN KOS	4
NEDUMERIRILE LUI ALUNEL	8
„LABOR IMPROBUS, OMNIA VINCIT! ”	12
PRIMA CONVORBIRE CU HIPOCRATE.....	15
O LECȚIE ÎN MIJLOCUL NATURII.....	19
UN PRÎNZ FRUGAL	22
ELIXIRUL OPTIMISMULUI.....	24
POPAS ÎN BUHARA	28
ÎNTÎLNIREA CU AVICENNA	31
O SOLUȚIE EXTREMĂ — OPERAȚIA.....	36
CIUDATA ÎNTÎLNIRE CU AVERROES.....	38
UN GRĂȘUN APARE LA TIMP	40
PE„ CALUL TIMPULUI” ÎMPREUNĂ CU MÜNCHHAUSEN	42
ALUNEL ESTE PREZENTAT LUI GARGANTUA ȘI PANTAGRUEL	44
UN OSPĂȚ DE POMINĂ.....	45
ALUNEL SE SIMTE ÎNCOLȚIT.....	46
VORBE MEȘTEȘUGITE, DAR FĂRĂ FOLOS.....	49
ALUNEL ESTE ÎNTEMNIȚAT	52
PERFIDIA BARONULUI.....	54
ALUNEL ARE PRESIMȚIRI SUMBRE	58
ÎN FAȚA ȘTREANGULUI	59
UN GÎND DE RĂZBUNARE	61
ULTIMA DORINȚĂ A UNUI CONDAMNAT LA MOARTE	64
CÎTE CEVA DESPRE LOUIS PASTEUR ȘI PRIETENUL SĂU	68
UN POPAS CIUDAT ȘI GÎNDURI DE RECUNOȘTINȚĂ	71
UN CONSULT NEOBIȘNUIT.....	74
SFÎRȘITUL UNUI COȘMAR ȘI JURĂMÎNTUL LUI ALUNEL.....	79

UN EVENIMENT CE TREBUIE SĂRBĂTORIT

La început de carte ne apare
Un Alunel obez și mîncăcios,
Privind nostalgic anii duși în zare,
Cînd se credea... sportiv miraculos.

În „tinerețea” lui, adică înainte de a se duce la școală, să tot fi avut vreo șase anișori, Alunel a nutrit speranța să ajungă un sportiv ilustru adică nu orice fel de sportiv, de duzină, ci un as, cunoscut în toată țara și în toată lumea. Pentru asta a încercat toate sporturile posibile: fotbal, volei, handbal, tenis de masă și tenis de câmp, echitație, haltere, box. Ba și șahul, care este un sport al inteligenței. Zadarnic, sporturile s-au dovedit imposibile! Au și ele legile lor bine stabilite, de la care nu te poți abate fără să suferi un eșec. Or, Alunel nu era dispus să țină seama de astfel de reguli plictisitoare și absurde. Cu priceperea și talentul lui, voia să ajungă dintr-o dată în frunte, să se impună în viața sportivă a țării, să ajungă campion și să i se recunoască meritele. Nimeni n-a fost însă dispus să facă un asemenea act de mărinimie. De la toți a auzit același lucru: “exercițiul îl face pe maestru! ”. Așa încît a abandonat orice fel de sport. Acum, cînd începe povestirea noastră, Alunel are zece ani, deci e destul de „în vîrstă”. Privește înapoi la „tinerețea” lui cea dintîi, pierdută și risipită pe încercări polisportive, și oftează... De ce-o fi trist, nu știm! Ceea ce e sigur fapt ce-l poate dovedi orice cîntar — e că băiatul, la zece ani, are și... aproape 50 de kilograme. E greoi și masiv. Suflă de parcă ar fi o locomotivă cînd, la orele de sport, trebuie să facă un exercițiu cît de simplu. Probabil de aceea oftează după anii cînd putea să devină, și n-a devenit, sportiv. Dacă nu chiar campion, de s-ar fi ținut cît de cît de sport, tot ar fi rămas măcar suplu, dobîndind cu timpul acea condiție fizică necesară oricărui efort, cît de mic, pe care acum nu-l poate face fără să gîfîie.

Toate ca toate, ar merge și așa, dar ce te faci cu pofta de mîncare pe care Alunel n-o mai poate stăvili nicicum? În orice oră din zi și din noapte simte o foame de lup. Ar mînca și iar ar mînca. Și tot îi e foame. Pîrdalnica de foame îl roade într-una, simțindu-și stomacul ca un hău, pe care niciodată nu-l poate umple.

Și totuși, încă n-ar fi nimic. Dar medicii, toți cîți l-au văzut, inclusiv medicul școlii unde învață, ca și medicul de la circă, au evidențiat în unanimitate două cerințe de bază pentru Alunel: prima, referitoare la regimul alimentar, secunda, vizînd cura de slăbire. Medicii avuseseră grijă să spună că între cele două cerințe există o strînsă legătură și că una o condiționează pe cealaltă. Era clar ca lumina zilei. Știa bine și Alunel că dacă ține regim o să slăbească. Dar vorba e cum, dacă nu-l părăsește pofta de mîncare? Medicului îi e ușor să vorbească. Și apoi Alunel observase că și medicul era destul de voluminos. Vorba aceea: „Să faci ce zice doctorul, nu ce face el! ” Probabil că doctorul

ăsta, după ce întocmea rețeta de regim alimentar, se ducea împăcat acasă, că doar făcuse o faptă bună, și se așternea pe mîncat.

Alunel era astfel într-o grea dilemă. Știa că poartă o moștenire destul de neplăcută — cele 50 de kilograme pe care le înmagazinase și pofta de mîncare ce se încuibase în el cu statornicie și perfidie.

Dar, ce să-i faci! Tentațiile bucătăriei erau irezistibile și ispitele gastronomice, uriașe. Ciorbele — de perișoare, de văcuță, de ce-ar fi fost — erau pentru el o binecuvîntare a mesei. Supele — de roșii, cu fidea, cu găluște sau cu orice —, de asemenea. Un balsam ce-i mîngîia stomacul plăcut și util — după părerea lui. Apoi veneau mîncărurile. Ah, minunatele mîncăruri! Cu sos, cu garnitură, cu de toate... Dar cărnurile? Fripturile aromate — de porc, de vacă, de vițel, de miel, de tot soiul! Mititeii — mărunției, ca și măriceii, cu cît mai voluminoși, cu atît mai bine! Oh, ce apetisant era parfumul lor! Cît privește dulciurile, plăcintele și scovergile, torturile și baclavalele, ce să mai vorbim! Loc era și pentru fructe, bomboane, ciocolată, siropuri, care astîmpără setea. Și-ar fi putut continua lista lungă a minunatelor feluri de mîncare la nesfîrșit...

Ce om normal ar putea rezista atîtor ispite? Darămite el, care avea zece ani și 50 de kilograme! Și, culmea, medicii îl sortiseră regimului alimentar, care ar fi condus inevitabil la... slăbire!

„ Ei, nici toate ale doctorului! ” își zicea Alunel în ceasurile lui de liniște și îndestulare.

Dar acum, medicul școlii, Grigoriță, hotărîse ca Alunel să fie supus, indiscutabil, unui regim sever. Pe lîngă asta, să nu mai fie scutit de sport și să facă zilnic cît mai multă mișcare. La vîrsta și înălțimea lui, normale erau 35 de kilograme, deci trebuia să dea jos 15. Asta ar fi fost culmea performanței, nu glumă!

Ofînd după zilele lui fericite de abundență, Alunel simți că n-are ce face. Părinții plecaseră la teatru și îl lăsaseră singur. De a doua zi trebuia să înceapă o viață nouă. Atunci se hotărî. Se hotărî să facă ce credea el că-i normal în situația sa: să sărbătorească evenimentul începerii unui nou regim de viață. Dar cum? Cum poți sărbători oare un eveniment, dacă nu cu o masă copioasă și cu o băutură răcoritoare, care să-ți potolească setea?

Și, cum toate astea existau în frigider, de la gînd la faptă a fost tot atît cît de la camera lui pînă la frigider. A scos de acolo salata à la beuf, cîrnăciorii oltenești, puiul cu mujdei de usturoi, macaroanele și... tot ce-a mai găsit. Le-a scos să se încălzească, să nu le mănînce reci — aflase că asta face rău stomacului. A mai scos și siropul de afine, care îi place lui atît de mult. Deocamdată, cam atît. să nu se lăcomească!

A dat drumul la televizor și, cu ochii la film — că era într-o miercuri — începu să mănînce. Filmul era antrenant: un western, cu cavalcade zgomotoase și împușcături puternice. Numai privind acel tumult „ți se trezește, fără să vrei, pofta de mîncare. Bine că n-a fost vreo tragedie, să-i piară apetitul! Sau sfatul medicului—sentențios și greu de urmat! Asta ar fi fost culmea, la o asemenea

sărbătoare!

Filmul a ținut, ca de obicei, o oră și jumătate. Când s-a terminat, Alunel simțea că-i plesnesc măruntaiele. Stomacul îi era plin ochi, iar pe el îl cuprinse un somn greu de învins. Făcu un efort și închise totuși televizorul, dar nu mai fu în stare să strângă resturile ospățului. Se tîrî apoi cu pași greoi spre camera sa, unde se dezbracă anevoie și mai mult căscînd, cu ochii împăienjeniți de moleșeala pe care ți-o dă îndestularea. Tîmplele îi zvîcneau și simțea o durere în moalele capului.

Cînd fu gata, se azvîrli în pat, stinse lumina și simți parcă o mînă puternică, nevăzută, cum îl prinde și-l tîrăște spre un abis imens...

CĂSUȚA DIN KOS

Mașina timpului e nemiloasă,
Nu ține seama de nimic,
L-a dus la Hipocrate acasă
Pe Alunel cel prea voinic.

Casa doctorului Hipocrate din insula Kos era așezată în mijlocul unei grădini de basm, plină cu tot soiul de flori și arbuști, al căror îngrijitor era însuși... „părintele medicinei”, atât de priceput în toate. Fiind – casa părintească, Hipocrate, de felul său păstrător de tradiții, nu se îndura s-o părăsească nici în ruptul capului. Deși avea și la Atena o casă mare și vestită în toată cetatea, ilustrul savant o prefera „pe cea mică și retrasă” cum îi plăcea s-o numească pe cea de-aici, din Kos. „Casa mică și retrasă” îl ținea departe de zgomotul luptelor pentru putere și de ambițiile nemăsurate, atât de străine firii lui. Se ducea la Atena numai mînat de treburi importante și nu stătea mai mult de cîteva zile. Le rezolva în grabă și se întorcea la căsuța din Kos, pentru a-și duce mai departe viața tihnită, așa cum o concepea el, în mijlocul naturii.

Deși nu se socotea în stare să participe la ea, viața politică a metropolei îl interesa în cel mai înalt grad, urmărind tot ceea ce se petrecea în agora (piață publică în cetățile Greciei antice, unde se aflau principalele instituții și se țineau adunările publice — N. A.). Adesea spunea cu modestie: „Ca să fii om politic trebuie să ai vocație, să te pricepi – Fiecare e născut pentru a deveni ceva și a servi unei cauze. Eu m-am născut pentru a fi părintele și ocrotitorul bolnavilor, pentru a-i vindeca pe cei care suferă”. Avea două categorii de prieteni: prieteni-prieteni și prieteni-dușmani. Prietenii-pri – eteni erau puțini, tocmai pentru că Hipocrate era retras în el, absorbit de gândurile sale. Îndeobște aceștia erau medici ai timpului sau discipoli de-ai săi, cu care întotdeauna găsea un mijloc de a comunica, avînd și un limbaj comun. Mai era prieten și cu Pericle, marele om politic al Atenei, totodată protector al artelor și științelor. Cînd se ducea în bătrîna cetate, el urca pe Acropole și mergea la cel mai înțelept dintre toți arhonții cîți îi dăduse Atena. Pentru prieteni era în stare de orice, iar casa lui era deschisă pentru ei la orice oră din zi sau din noapte.

Avea însă și destui, și chiar mai mulți, prieteni-dușmani. Aceștia se purtau mîeros și umblau cu lingușiri pe lîngă Hipocrate, doar or izbuti să i se furișeze în suflet. Dar el le simțea falsitatea și se ferea de ei ca de mușcătura viperei veninoase. El, autorul atîtor izbutite aforisme, avea și pentru prietenie o vorbă de duh: „Prietenul adevărat te mușcă, iar locul unde te-a mușcat înflorește, vrăjmașul te mîngîie și locul acela se învinețește”.

Dar cel mai bun prieten al medicului era Menandros, un uriaș care luptase în războaiele de apărare a Greciei împotriva cotropitorilor persani. Fusese rănit și își pierduse mîna dreaptă, de aceea

toți îi ziceau „Stîngaciul”. Avea însă o forță herculeană, chiar fără o mîină și la o vîrstă destul de înaintată fiind de nebiruit. Menandros îi intrase în suflet lui Hipocrate, nu atât pentru curajul și vitejia cu care luptase, cît mai ales pentru loialitatea pe care o dovedise în orice împrejurare. Se legase de acest „colos uman” — cum îl numea adesea — și, deși ar fi trebuit să-i fie sclav, Menandros îi era, mai mult decît oricare altul, prieten. Și asta pentru că medicul de renume nu concepea nicicum noțiunea de sclavie. Deși cetățean al unui stat sclavagist, la rîndul său stăpîn de sclavi, Hipocrate nu-i stima decît pe acei proprietari care-i considerau pe sclavii lor Oameni. Pe ceilalți, care-i tratau ca pe niște obiecte oarecare, îi socotea exponenții unei mentalități primitive, înapoiate. Așa se explică faptul că în casa lui Hipocrate Menandros găsea afecțiune, mîncare și băutură și posibilitatea de a se odihni într-un așternut curat. Menandros, uriașul cu suflet de copil, răspundea acestui tratament prin mult atașament și credință, cu alte cuvinte printr-o mare dragoste. Îl apăra pe Hipocrate de prietenii-dușmani și îl ferea de lingușirile lor veninoase. Și asta nu pentru că Hipocrate nu s-ar fi putut apăra și singur. Dar el așa socotea că e de datoria lui. Păzea poarta ca un cerber și nu dădea nimănui voie să intre decît anunțat. Or, Hipocrate, cînd afla despre cine e vorba, și dacă era cazul, rostea răspicat: „nu sînt acasă!” Și cel în cauză nu putea trece decît peste cadavrul lui Menandros, ceea ce practic era imposibil.

Amfitrioana casei din Kos era Getia — o femeie tînără și frumoasă de pe meleagurile pontice. Fusese adusă tot ca sclavă, dar Hipocrate, aflat la o vîrstă destul de înaintată, a socotit-o ca pe o fiică și i-a dat puteri depline în casă — cum s-ar spune i-a dat casa pe mîină. Getia nu i-a înșelat încrederea, devenind cu timpul o gazdă perfectă, extrem de plăcută și prevenitoare față de toți cei care treceau pragul căsuței din Kos — prietenii-prieteni. Tot ea rostuia, cu pricepere și devotament, masa și tot ce ținea de gospodărie.

Într-o dimineață, în fața porții de fier din Kos adăsta un copil. După chip nu-i dădeai mai mult de zece primăveri, dar după corpul scund și bur – duhănos ai fi zis că are mult mai mult sau că e un om în toată firea, mărunț la stat.

Băiatul se ținea cu mîina de stomac și gîfîia din greu, ca o căprioară hăituită de cîini la vînătoare. Ajunsese aici și se vedea cît de colo că voia să intre la ilustrul Hipocrate. Hector, cîinele cel mare și oficial al curții — singurul de altfel —, imens și cu dinți puternici, că s-ar fi încumetat la nevoie să lupte și cu leul din Nemea, începu să latre înfricoșător. Copilul, care nu era altul decît Alunel al nostru, se înpăimîntă de-a binelea. Dar la acest lătrat, apăru ca la comandă Menandros — stăpîn pe măsura dulăului —, care-și potoli animalul.

Apoi, uriașul, dînd cu ochii de copil, se minună foarte și îl întrebă ce caută. Copilul îi răspunse, dar vorbea o limbă necunoscută lui Menandros. Acesta îl prinse de mîină, dar Alunel scoase un geamăt, încît Menandros, văzînd abia acum că are de-a face cu un copil, slăbi strînsoarea. Ba îi dădu drumul de tot, însă cu un gest care nu admitea replică îl goni de acolo.

Alunel își dădu seama că nu-și poate continua drumul. Cu uriașul nu se putea măsura în nici

un fel, chiar dacă acesta avea o singură mână. Apoi, mai era și cîinele acela feroce. Se prefăcu așadar că pleacă, gîndindu-se în sinea lui că în casa doctorului nu va putea pătrunde decît poate prin vicleșug, ascuns în pîntecele unui cal troian, dacă l-ar fi avut la îndemînă. Dar poate că aici nici calul troian n-ar fi valorat două parale.

Tot gîndind cum să facă, cum să dreagă, se trezi în fața gardului de fier, dinapoia casei. Simți că durerea de stomac l-a mai părăsit; asta îl va ajuta mult la escaladarea grilajului înalt.

În momentul acela apăru însă Hector — cîinele cel mare și fioros care păzea curtea și casa din Kos. Alunel, paraliza” de frică, simți în gîtlej ceva ca un nod, de neînghițit. Teama nu-și mai avea însă rostul în fața acestei situații extreme. Se lăsă în voia soartei și a cîinelui Hector, pe care la acea oră nu știa cum îl cheamă, dar căruia-i simțea răsuflarea întretăiată de mișcările limbii scoase afară de un cot.

Cîinele era însă acum neașteptat de pașnic. Îl privea cu ochi blînzi și parcă întrebători: „ Ce cauți tu aici, copile? Ce vrei să afli și ce aștepti de la cei ai casei? ”

Alunel nu știa ce să creadă. În clipa aceea se hotărî să încerce cîinele. Începu prin a-i vorbi cu blîndețe, arătîndu-i cu mîna pîntecele lui voluminos, care, nu știu prin ce minune, căpătase forma pepenelui.

„Aha, păru a zice cîinele, ai nevoie de maestrul Hipo! ”

„Maestrul Hipo? O, desigur, de aceea m-am încumetat pînă aici”

Cîinele însă gîndea mult mai repede decît Alunel. Se înălță cu labele din față pe grilajul de fier și îi făcu băiatului cu ochiul, în semn că vrea să-l ajute.

„Minunat cîine! ” – gîndi Alunel. Și, cățărîndu-se în spatele puternicului dulău, ajunse de-i puse piciorul pe cap și se săltă, sărind dincolo, în grădina împodobită cu flori și arbuști, drept în spatele căsuței despre care auzise atîtea și pe care, în sfîrșit, o putea atinge. Un zid obișnuit, din piatră, fără nimic miraculos în el. În partea de sus erau scrise niște cuvinte care se repetau și, după cum observă Alunel, ele făceau înconjurul casei, ca un brîu. Silabisii pînă unde se termina prima propoziție și începea repetarea. Nu le înțelese însă sensul, fiind scrise într-o limbă necunoscută, dar se strădui să le memoreze mecanic: „ Parva domus, magna quies”.

Pe cînd stătea așa, cu capul pe spate, citind și recitind cele scrise, Hector reapăru lîngă băiat. De data asta Alunel nu mai avea de ce să se teamă. Doar Hector îi fusese complice în escaladarea gardului. Cîinele însă începu să vorbească, fapt care îl ului complet pe copil. Nu mai întîlnise așa ceva decît în povești. Era o experiență a doctorului Hipocrate, care stăruise asupra lui Hector pînă într-atît, încît îl umanizase puțin, învățîndu-l limbajul oamenilor. Îi dăduse chiar și lecții de greacă și latină. Rămase uimit, nevenindu-i să-și creadă urechilor, cînd auzi cu cîtă claritate i se adresă cîinele:

— Ține minte, băiete, acolo scrie în limba latinilor, vecinii noștri dinspre apus, scrie negru pe alb: „ Casă mică, liniște mare! ”

Alunel se simți rușinat că nu fusese în stare să priceapă o iotă din cele scrise acolo sus.

„Ei, fir-ar să fie, își zise, cîinele mă întrece în cunoașterea limbilor străine! “Și chiar din clipa aceea se hotărî să învețe și el cît mai multe, cînd va ajunge acasă.

Dar cîinele era hotărît să-l ajute pînă la capăt. Îl luase în antrepriză — cum se spune — și, conștiincios din fire, nu voia să-l lase la jumătatea drumului. Alunel îl văzu pe uriașul animal ridi — cîndu-se din nou în două labe și proptindu-se cu cele din față de data asta pe zidul casei, pînă aproape de pervazul unei ferestre. Cîinele îi făcu iar cu ochiul lui Alunel, invitîndu-l amical înăuntru.

Alunel înțelese. Înțelese totul, pînă și comportarea acestui cîine ciudat, cum nu mai întîlnise altul, care, nu numai că vorbea în graiul oamenilor, dar dovedea și înțelepciune — atît de rar întîlnită chiar la semenii noștri. Nu mai zăbovi nici o clipă, mai cu seamă că stomacul începu din nou să-l supere. Of, crampele astea nesuferite! Se cațără din nou, cu greu, pe spatele cînelui, puse piciorul pe capul lui și, cum fereastra era deschisă, dintr-un salt fu înăuntru. Pînă să apuce să se uite prin încăperea în care intrase, îi mai aruncă o ultimă privire recunoscătoare lui Hector. Rămas jos, cîinele începu să dea din coadă, ca un cîine sadea, dar în același timp îi făcu din nou cu ochiul, omenește. Desigur, în felul său îl îndemna să meargă mai departe, pentru a-l găsi pe maestrul. Hipo, luîndu-și totodată și rămas bun. De vorbit, nu mai vorbi. Probabil se lămurise că băiatul nu-i înțelegea în nici un chip graiul, pe care el, cîine fiind, putea să-l rostească omenește, într-o limbă necunoscută însă lui Alunel. Și poate și pentru a nu-l pune în inferioritate pe noul său prieten.

NEDUMERIRILE LUI ALUNEL

„Această țară minunată
Unde se află ai mei frați,
O, Getia, e situată
La Dunăre și la Carpați! ”

Încăperea în care pășise Alunel — nu pe ușă, cum era normal, ci pe fereastră, cum era foarte firesc în situația lui — era destul de mare. Arun — cându-și ochii de jur împrejur, băiatul înțelese că se afla în camera de lucru a maestrului Hipo, în laboratorul acestuia. Zeci de eprubete și baloane de sticlă, borcane cu felurite substanțe vădeau acest lucru. Alunel venise mînat de un gînd și socoti în sinea lui că ajunsese chiar în locul salvării sale. Poate nu mai era nevoie să stea de vorbă cu doctorul Hipocrate, de vreme ce aici se găseau doctoriile sale. O va lua pe aceea care să-l lecuiască de durerile pe care le simțea în pînțece. Dar care era oare acest miraculos medicament? Dacă avea să ia orice, la întîmplare, s-ar putea să aleagă din greșeală o substanță otrăvitoare, care să nu-i aducă alinarea, ci să-l doboare de-a binelea. Porni totuși să le cerceteze pe rînd. Îi atrase atenția în chip deosebit un lichid de culoare albastră, de toată frumusețea, aflat într-un balon de sticlă. Acesta părea că fierbe. Vru să-l cerceteze mai de-a aproape, așa că întinse mîna spre el. Dar în clipa aceea ușa se deschise și în încăperea își făcu apariția o femeie foarte frumoasă și tînără. Alunel rămase cu mîinile încleștate pe balonul de sticlă și cu ochii ațintiți asupra ei. Aceasta, văzîndu-l, îi strigă aproape speriată:

— Ia mîna imediat de pe balonul de sticlă!

Alunel se supuse. Se opri nu numai pentru că ghicise interdicția în tonul femeii, dar constată cu uimire că înțelegea și limba pe care o vorbea ea. Văzînd că a luat mîna de pe balonul de sticlă, femeia — care nu era alta decît Getia — se însenină, ca și cum ar fi scăpat de o mare greutate. Răsuflă ușurată și se apropie de băiat:

— Nu-ți fie teamă, nu vei păți nimic, numai să-mi spui cine ești, de unde vii și ce vrei!

Deși încurajat de vorbele femeii, Alunel se îmbujora la față. Și avea și de ce, că doar intrase cam nepoftit, hoțeste, în această casă. Se grăbi așadar să răspundă tinerei — care după înfățișare părea stăpîna casei —, pentru a spăla cît de cît rușinea ce îl cuprinsese. Vocea însă îi tremura de emoție, ca a unuia ce era prins asupra faptului. Abia după ce Getia se apropie și mai mult și îi puse mîna pe frunte, mîngîindu-l, teama și emoția lui Alunel se risipiră ca prin farmec, făcînd loc unei liniști necesare pentru a putea vorbi:

— Eu sînt Alunel și vin din România! Atît apucă să spună. Fu însă rîndul femeii să se minuneze:

— Alunel? N-am mai auzit un asemenea nume! Și nici despre o asemenea țară n-am auzit! Îmi vine să cred că nici nu există și că poate ai greșit tu numele ei... poate vrei să spui Roma sau...

— Nu, România! — întări Alunel. Țara aceasta e străbătută de Dunăre și Carpați.

La auzul acestor cuvinte, femeii îi sclipiră ochii:

— Da, poate ai dreptate, și eu sînt de la Dunăre și Carpați. De pe acele meleaguri minunate am fost adusă aici. Dar ținuturile de care vorbești sînt locuite de neamul puternic și viteaz al geților și dacilor, neam tracic destoinic. Eu însămi mă numesc Getia, adică fiica geților!

Alunel se dumiri pe loc de ce înțelegea limba pe care o vorbea această femeie. Alte lucruri însă îi rămîneau nelămurite. Cum de ajunsese el pe aceste meleaguri și cum de-l căuta pe maestrul Hipo, despre care știa că trăise în antichitate?! Poate că visa, în vis orice fiind posibil. Dar nu, el trăia o realitate, fără puțință de tăgăduit cel puțin așa avea impresia. Nu mai zise nimic. Nu mai căută s-o contrazică pe Getia. Părea o ființă pe cît de frumoasă, pe atît de bună, așa încît, neînțelegînd nici el prea bine ce se petrece, se grăbi să-i răspundă la ultima întrebare, și anume ce căuta el acolo.

Începu prin a-i istorisi Getiei de-a fir a păr, fără a ascunde ceva, tot ce se petrecuse cu el de cînd îl căuta pe medicul Hipocrate. Vorbea pe nerăsuflăte, pentru a apuca sări spună tot ce avea pe suflet și a se dezvinovăți în felul acesta cît mai repede. Ascultîndu-l, Getia nu avea nici un temei să se îndoiască de spusele lui, întrucît recunoscuse în ele și strășnicia cu care păzea Menandros casa, nelăsînd pe nimeni să intre la maestru, cît și blîndețea înțeleaptă a lui Hector, care ajuta pe oricine să iasă din necaz.

După ce Alunel isprăvi de istorisit peripețiile prin care trecuse, rămase totuși puțin descumpănită. Era nedumerită în ceea ce privește scopul vizitei sale. Așa că-l întrebă din nou cărui fapt se datora prezența lui acolo.

Alunel răspunse simplu și copilărește:

— Păi... am aflat că cel mai renumit doctor e maestrul Hipo.

— Asta așa e! încuviință femeia.

— Și cum pe mine mă doare stomacul de nu mai pot, am venit la dînsul să-mi dea un leac.

Femeia surîse. Părea că începe să înțeleagă. Acum totul se lega de povestirea anterioară. „Apoi — gîndi — cînd te doare stomacul, capul și măseaua, nu mai ții seama de nimic”. Totuși, nu-l slăbi pe Alunel cu întrebările.

— Prea bine, Alunele! Dar aici, în laborator, ce căutai?

Vorba ei era mîngîietoare, blîndă. Felul cum îi rostea numele dovedea că nu era deloc supărată de faptul că Alunel pătrunsese în casă într-un chip atît de bizar și că nu-l mai bănuia de nimic rău, absolvindu-l de orice vină. Numai dorința de a ști totul în legătură cu băiatul o îndemnă să continue întrebările...

Spune-mi, te rog, ce căutai la globul acela de sticlă?

— Nu numai la glob. Căutam cu atenție la toate doctoriile. Încercam să găsesc un leac împotriva durerii de stomac. Cînd am dat cu ochii de licoarea aceea albastră, care parcă fierbe, m-am minunat.

N-am știut ce poate fi și de aceea am pus mîna pe glob.

Cred și eu, zise Getia. E într-adevăr ceva miraculos. E „doctoria supremă”, vindecătoarea tuturor bolilor, opera cea mai de preț a maestrului Hipo!

— Leac pentru orice?

— Da, absolut pentru orice vătămătură! Maestrul a muncit ca să obțină această „doctorie supremă” timp de 30 de ani. A luat din natură tot ce a găsit mai bun, mai potrivit planurilor sale. A amestecat totul cu grijă. A pus pe deasupra ceva din priceperea lui, din mintea lui iscusită, din inima lui nobilă. Dar maestrul Hipo este departe de a fi mulțumit. Socotește că mai trebuie făcut ceva, că ceva îi scapă, că trebuie să mai chibzuiască și la alte amestecuri pentru obținerea formulei definitive.

— Interesant, zise Alunel. Și cum se numește această licoare?

„Elixirul optimismului”..., rosti Getia visătoare.

— N-am auzit pînă acum despre așa ceva, zise Alunel senin. Știam numai de elixirul vieții, al tinereții...

— Acestea sînt înșelătoare. Pentru că, după cîte știi, viață veșnică nu există. Orice om e dator cu o moarte. Nici tinerețe veșnică nu există. Anii nu iartă și nu cruță pe nimeni. Fața se zbîr – cește, ochii își pierd strălucirea, părul devine de nea, forța mădulelor slăbește. Pe cînd „elixirul optimismului” înseamnă totul. Cine soarbe din această licoare, care nu e o băutură vrăjită, ci omenească — pentru că e făurită de un om —, capătă încredere în sine, în forța lui. Un astfel de om nici nu va muri, nici nu va îmbătrîni. Iată, eu, Getia, voi pieri într-o zi și nimeni nu-și va mai aminti de mine. Dar maestrul Hipo va trăi veșnic prin moștenirea pe care o lasă oamenilor. Tinerețea? Nu există tinerețea sau bătrî – nețea vîrstei. Există tineri-bătrîni, care nu-și leagă viața de un ideal, de nimic, trăiesc ca niște ființe amorfe, fără nici un țel, fără vreun sentiment care să-i anime. Există doar tinerețea spiritului. Așa se explică de ce doctorul Hipo n-are vîrstă. El e tînăr mereu, mai tînăr cu fiecare zi ce trece. Și va rămîne așa, întru nemurire!

Alunel nu-și putu opri o vorbă admirativă: — Ce frumos vorbești, tanti Getia! Și tu ești nemuritoare?

Femeia tresări. Nu cunoștea cuvîntul „tanti”. Dar îi răspunse:

— Nu, Alunele, eu nu sînt în nici un caz nemuritoare, ți-am mai spus-o! Toate aceste vorbe nu mi aparțin. Izvorul lor trebuie căutat în învățătura maestrului Hipo, numai acolo se ascunde adevărata înțelepciune. Eu doar le-am învățat de la el și am căutat să le pricep rostul. Apoi tresări din nou, de parcă își amintise de ceva:

— Știi, eu n-am voie să spun nimănui toate aceste lucruri, dar tu...

— Înțeleg că-i un secret, așa că n-am să spun nici eu nimănui, tanti Getia!

Din nou Alunel folosea cuvîntul „tanti”. De data aceasta pe Getia n-o mai surprinse. Dar nici nu-l întrebă pe băiat ce înseamnă. Din felul cum îl pronunța, înțelese că trebuie să fie un cuvînt de

alint.

Alunel continuă însă să-și exprime nedumeririle:

— Aș vrea să știu și eu ce se întâmplă cu câinele care m-a ajutat. N-am întâlnit niciodată un câine care să vorbească...

— Omenește, nu?

— Da! În ochii strălucitori ai lui Alunel se citeau emoția și curiozitatea, una mai puternică decât alta.

— E tot opera maestrului Hipo. Hector — așa îl cheamă pe câine — e elevul cel mai disciplinat al maestrului. Îi dă lecții de dicțiune.

Dar aste vorbe nu-l dumiriră mai mult pe Alunel. Îl încerca chiar o sfială, așa încât cele câteva clipiri rezezi ale ochilor fu singurul semn că aștepta mai multe lămuriri. Dar Getia își întrerupse brusc spusele:

— Mai mult nu știu nici eu, dar mâine tot o să te conduc la maestrul Hipo, și atunci o să afli din gura lui ceea ce te interesează.

— Mâine?! Vorba lui Alunel vădea că e cam speriat. Mâine?! Dar pe mine mă doare stomacul acum, mă doare teribil!

Femeia îl privi în tăcere, îngustându-și întocmai ca o pisică pupilele:

— N-am ce-ți face, băiete! Maestrul Hipo se culcă devreme, cum se lasă soarele. Câteodată se scoală târziu, în miez de noapte, pentru a privi stelele și a citi lucruri însemnate în sclipirea lor. Dar acum e noapte neagră, acoperită de nori, așa că maestrul va dormi dus pînă la revărsatul zorilor. Se scoală devreme pentru a se apuca de treabă. Are atîtea lucruri de făcut!...

Alunel se minună în sinea lui: „cum poate cineva să se culce atît de devreme, pe cînd eu, pînă nu văd filmul la televizor, nu pot adormi?! ”

N-avea ce face. O mai iscodi totuși pe Getia, socotind că poate doctorul o fi uitat ceva de făcut și s-ar mai putea scula. De fapt, preocuparea lui se concentra în întrebarea care îi stătuse tot timpul pe buze:

— Dar, tanti Getia, maestrul Hipo a servit masa în seara aceasta?

Getia surîse:

— Maestrul Hipo nu servește niciodată masa de seară. Se mulțumește cu o ceașcă de ceai, plină ochi și îmbietoare, preparat din „elixirul optimismului”.

„LABOR IMPROBUS, OMNIA VINCIT! ”

Cum înțelept sună dictonul

Străbunilor noștri romani:

„Labor improbus... ” a dat tonul,

Mai sînt și „hectori” năzdrăvani!

Alunel avu o noapte grea. Nu putu să doarmă deloc, deși patul pe care i-l așternuse Getia era curat și foarte confortabil. Pentru prima oară cînd nu ceruse nimic de-ale gurii. Nu pentru că ar fi vrut să urmeze exemplul doctorului Hipo, care înainte de culcare se mulțumea doar cu un simplu ceai, ci pentru că stomacul continua să-l doară. Avea impresia că dacă ar mai fi gustat ceva, acel ceva era suficient să producă o adevărată explozie: i-ar fi explodat stomacul, ca un balon umflat peste măsură.

Se zvîrcoli în pat și atunci cînd apărură „alba” se sculă degrabă, se îmbracă și se așeză pe pat în așteptare. Stomacul îl mai lăsase, dar nu se putea spune că durerile încetaseră cu totul. Cînd, deodată, o muzică încîntătoare, care venea dinspre grădină, îl făcu să se scoale și să alerge spre fereastră să vadă ce se petrece. Și pe cine văzu? Pe doctorul Hipo în persoană — nu putea fi îndoială, dacă se gîndea la spusele Getiei; bine legat și musculos, gol pînă la jumătatea trupului, acesta executa exerciții de educație fizică. Dar nu le executa mecanic. Dintr-un fel de harpă, Menandros scotea acele acorduri pline de armonie pe care le auzise Alunel. În tactul muzicii, doctorul Hipo se mlădia ca un dansator de mare clasă și executa acele exerciții, întocmai ca un tînăr sprinten și agil. Atunci îl văzu Alunel pentru prima oară pe doctor și înțelese cîtă dreptate avusese Getia să spună despre el că e tînăr și nemuritor.

Rămase așa, cu ochii ațintiți la doctor, pînă cînd se stinseră și ultimele acorduri; deodată, cu chipul luminat de o bucurie lăuntrică, maestrul începu să alerge în jurul casei. Alerga zdravăn, ca un tînăr, cu picioare sigure și sprintene, ca de căprioară. La un moment dat, dispărură din privirile băiatului. Alunel mai rămase la fereastră, pînă ce doctorul reapărură pentru a face al doilea tur în jurul casei; dar după al treilea, nu-și mai făcu apariția. Între timp, soarele se ridicase bine pe boltă și Alunel se desprinsese de la fereastră, în clipa în care își făcu apariția în cameră Getia. Alunel simți că durerile de stomac l-au păsărit, înlocuite fiind tot mai stăruitor prin semnele foamei. Îi împărtăși Getiei ce simțea. Zadarnic însă, aceasta spunîndu-i că nu poate să-i ofere nimic ca să-și astîmpere foamea, pînă ce nu-l va vedea maestrul Hipo.

La auzul acestor cuvinte, ochii lui Alunel se luminară. „În sfîrșit — gîndi el — îl va vedea doctorul Hipo, care-l va lecu. După aceea va putea să mănînce după pofta inimii. Cine știe ce bunătăți are doctorul în cămara lui... sau în bucătărie... În sfîrșit, este salvat! ”

— Tanti Getia, du-mă, te rog, la maestrul Hipo!

Acum nu se poate, spuse liniștită femeia, maestrul lucrează cu Hector! Ducându-și degetul în dreptul buzelor țuguiate, făcu semnul binecunoscut prin care îl rugă să nu facă zgomot. Getia îl luă de mână și-l purtă după ea prin câteva camere, pînă ce ajunseră în fața unei încăperi cu luminator, de unde se vedea ca-n palmă locul unde doctorul îl instruia pe Hector.

Alunel se simțea ca într-o lojă de teatru, de unde asista la un spectacol cu totul neobișnuit.

Doctorul făcea împreună cu cîinele faimoasele exerciții de dicțiune. După cele șoptite de Getia și după cîte putea să-și dea și singur seama, cuvintele erau latinești. Se minună, doar erau într-o insulă grecească! Nu o mai întrebă nimic pe Getia. Ce s-o mai întrebe? Tot ce i se întîmpla de cînd sosise aici era nemaipomenit. Dacă, totuși, visa?

Exercițiul de dicțiune era făcut cu simplitate — elevul era doar un patrupe. Fiecare cuvînt era despărțit în silabe, apoi în literele componente. Maestrul Hipo, cu mult simț pedagogic, pronunța cît mai clar fiecare literă, cu gura deschisă sau întredeschisă, după felul ei, și cîinele o repeta după puterile lui. Cu toate că foamea nu-i dădea pace, Alunel se strădui să urmărească lecția.

— L, rosti la început doctorul. Și cîinele repetă fidel litera L. În același stil pronunță mai departe litera A, apoi B, apoi O, în sfîrșit R. Pentru că se terminase cuvîntul, doctorul îl rosti în întregime: LABOR. După care îi ceru lui Hector să-l repete și el. La început cîinele îl reproduse cu multă greutate. Mai mult lătra, decît rostea. Dar doctorul îi ceru să-l repete mereu și cîinele făcea eforturi deosebite — desigur din dragoste și devotament față de mentorul său —, străduindu-se să-l pronunțe cît mai frumos. Și, într-adevăr, reușea din ce în ce mai bine. Cînd doctorul socoti că Hector pronunță destul de bine primul cuvînt, trecu la literele care alcătuiau cuvîntul următor. Și Alunel se minună de cîtă răbdare dădea dovadă maestrul în aplicarea metodei menite să-l facă pe cîine să pronunțe cît mai frumos. La capătul acestor titanice strădanii, Alunel auzi cu uimire pe Hector cum pronunță, destul de corect și omenește, următorul dicton latin: „ Labor improbus, omnia vincit! ” Ce însemna oare aceasta? Dar Getia, care ghicise nedumerirea băiatului, îi traduse imediat: „ Munca stăruitoare, învinge totul! ” Adică toate greutățile.

Alunel înțelese. Cîinele era nu numai instruit, ci și educat în același timp, doctorul alegîndu-i cu grijă zicala, în așa fel, încît să fie plină de învățăminte.

Apoi, maestrul Hipo bătu din palme și apără, deodată, Menandros cu harpa sa. La un semn al lui Hipocrate, Menandros începu să cînte o melodie, alta decît aceea pe care Alunel o auzise cu puțin timp înainte: era mai puțin unduioasă, cu sunete mai prelungi și mai plină de dor. La auzul harpei, Hector începu și el să „cînte”, redînd melodia cu sunete guturale, după puterile lui, dar corect. Izbutea „să cînte” aproape omenește. Apoi, deodată, la un semn al doctorului, om și cîine încetară cîntecul.

Doctorul Hipocrate se îndreptă spre Hector și îi spuse:

— Pentru mîine, ai de repetat dictonul și cîntecul!

Hector înțelese. Se ridică în două labe și atinse cu botul mâna lui Hipocrate, în semn de respect.

— Mulțumesc, maestre Hipo!

Și Alunel înțelese și el că acest dicton, pe care cîinele îl rostise perfect, era rodul unui exercițiu îndelungat. Și că, probabil, la sfîrșitul fiecărei lecții, Hector îl repetă ca semn de respect și recunoștință.

Doctorul păru mulțumit, deși nu trădă acest sentiment prin nici un zîmbet. Se întoarse și părăsi încăperea. Menandros și cîinele ieșiră și ei, dar prin partea opusă. Trecură pe lîngă Alunel, și cîinele, simțindu-i prezența, îi făcu cu ochiul și rosti sentențios: „ Labor improbus, omnia vincit! ”

Era prima dovadă că învățase lecția de minune și că acum, ivindu-i-se ocazia, nu făcea altceva decît să înceapă repetarea ei, după cum îi ceruse mentorul său.

PRIMA CONVORBIRE CU HIPOCRATE

Cînd foamea rău îl chinuiește
De nu mai crede-n vreo minune,
Maestrul Hipo îl primește
Și diagnosticul i-l pune.

Alunel nu avu parte pînă la ora prînzului să se întîlnească sau măcar să-l mai zărească de departe pe doctorul Hipocrate. Getia refuzase categoric să-l ducă la maestrul Hipo după terminarea lecției cu Hector. Îi povestise însă lui Alunel despre programul zilnic de cercetare al maestrului, program care, deși trebuie să dureze cel puțin trei ore, se prelungește după necesități.

Alunel nu înțelesese la început ce înseamnă „program de cercetare”. Getia nu era însă ființa care să lase pe cineva cu semne de întrebare chinuitoare. Îi explică așadar deși nu avea voie s-o facă —, pe îndelete și cu răbdare, că în orele dimineții doctorul Hipo lucrează la descoperirea și aplicarea unor leacuri împotriva diferitelor boli. Că fierbe buruieni de tot soiul, din care extrage esențe de tot felul, le amestecă, le filtrează și iar le fierbe, pînă ce obține acele licori cu efecte adesea miraculoase. Dar cea mai importantă preocupare a maestrului Hipo este legată de „elixirul optimismului”. Cea mai mare parte a timpului și-o consacră acestui elixir, pe care, de-l va obține, îl consideră de pe acum o minunăție și senzațională descoperire a sa. Puțin mai lipsește ca să-i definitiveze formula. Ei, dar cît muncește maestrul pentru acest „puțin”! După multă chibzuială, doctorul Hipo ia mai mult dintr-o licoare, mai puțin din alta, le amestecă în faimosul balon de sticlă acela ce atrăsese de la început atenția eroului nostru —, mai adaugă ceva dacă e nevoie, pentru a obține „esența esențelor”, care de fapt e o părticică din creația sa.

Sigur că față de asemenea preocupare ce-l absorbea, durerea de stomac a lui Alunel era un fleac.

De-abia acum se dumiri Alunel de ce a început din nou să-l doară stomacul. Dacă la început îl dureau că mîncase prea mult și cu lăcomie, acum, dimpotrivă, îl dureau pentru că era flămînd. Cele două acțiuni contrare conduceau către același efect: mîncarea prea multă apăsa asupra pereților stomacului, provocînd o durere violentă și senzația că puțin îi lipsește ca să explodeze; absența mîncării, pe lîngă faptul că îl ducea în pragul pieirii prin inaniție, îi crea senzația că ceva îi roade stomacul, că acesta parcă macină în gol. Ce mai, nu mai putea fi salvat de la ulcer pentru multă vreme! (Prăpăstios, Alunel ajunsese cam departe cu imaginația.) Era tot o durere, uneori înăbușită, dar alteori parcă avea dinți ascuțiți. Tăia neostoit, ca un ferăstrău, în pereții stomacului. Și, totuși, asta era situația! Rămas singur, în așteptarea întîlnirii cu salvatorul său — ilustrul medic Hipocrate —, se trînti pe patul în care dormise noaptea trecută și începu să numere deznădăjduit, fără speranță și perspectivă, clipele.

Cine știe cât să fi trecut? Nici chiar Alunel n-ar fi putut ține cu exactitate socoteala. Deodată, ușa se deschise și în prag apăru Hector. Nici Getia, nici Menandros. Cîinele Hector! Bunul și înțeleptul Hector! Îi făcu din nou cu ochiul — acum lui Alunel îi devenise familiar acest stil. Nu glăsui însă nimic de data aceasta. Semnul cu ochiul spunea totul: sosise în sfârșit clipa mult așteptată de Alunel.

Se luă așadar după cîine și parcurse câteva încăperi și un culoar, care acum nu-i mai erau străine lui Alunel, că începuse să le cunoască. Ajunseră în fața unei uși mari, de culoare roșie, în spatele căreia știa că se află laboratorul pe care îl vizitase de curînd în calitate de oaspete nepoftit (de fapt pe aici ieșise, că de intrat....) .

Cu etichetele din față, Hector deschise ușa, făcîndu-i din nou semnul binecunoscut, cu sensul că poate intra. De data aceasta însoți însă invitația de o impecabilă rostire a dictonului abia învățat: „Labor improbus, omnia vincit! ”

Alunel nu mai știa cum să interpreteze acum dictonul. Că doctorul muncește cu îndârjire și nu trebuia să-l rețină prea mult? Sau, poate, Hector își repeta doar lecția, demonstrînd încă o dată că este ascultător și perseverent? Ori, poate, încerca în felul acesta să-l sfătuiască să insiste pe lîngă doctor cu rugămintea de a-l asculta și a-l îngriji?

Pătrunseră în laborator. Maestrul Hipo se afla lîngă balonul de sticlă ce conținea „elixirul optimismului?”. Era concentrat, absorbit complet de munca lui, părădînd că nu le observă prezența.

Alunel păși cu sfială pînă în mijlocul odăii, foarte aproape de locul unde se găsea doctorul Hipo, de partea cealaltă a mesei. Părea vădit încurcat. Atenția concentrată cu care doctorul Hipo urmărea ce se întîmplă în balonul de sticlă îl făcea absent la ce se petrece în jur, atitudine care începu să-l irite pe Alunel, parcă îi sporea durerea de stomac. Nu știa cum să-și facă simțită prezența. Observă acum că durerea era accentuată de enervarea ce-l cuprinsese. Poate era numai emoționat. I se părea o veșnicie pînă avea să ia contact cu doctorul, să schimbe primele vorbe. Mai tăcu un timp, dar deodată se hotărî. Tuși nervos, anunțîndu-și în acest fel prezența, apoi zise tare și răspicat:

— Bună ziua, maestre Hipo!

Atunci, ca la o comandă, doctorul ridică repede capul și-și fixă privirea asupra lui:

— Ai venit?

Înseamnă că Getia avusese grijă să-i vorbească despre el, gîndi băiatul.

— Am venit! răspunse Alunel.

— Atunci, apropie-te!

Copilul făcu întocmai și, cînd fu lîngă doctor, acesta îl luă de mîna și îl conduse către un pat alb, pe care în noaptea trecută nu-l observase, fiind preocupat de flacoanele și eprubetele cu licori colorate.

— Și zici că te doare stomacul?

Alunel știa acum, fără nici o îndoială, că Getia îi netezise cu înțelegere și afecțiune drumul, lui